

HECE TAŞLARI

26

aylık şiir dergisi

On5nisan2017

elektronik haberleşme adresi

hecetaslaridergisi@gmail.com

BU SAYIDA

Nurettin DURMAN / Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU / Osman AKTAŞ / Nuri PEKSÖZ
Hikmet ELİTAŞ / Âşık Cemal DİVANI / Taner KARATAŞ / M.Nihat MALKOÇ
Səxavət İzzəti - ƏNDƏLİB / Ecir DEMİRKIRAN / İbrahim BAZ / Ali Kemal
MUTLU / Kənan AYDINOĞLU / Mehmet BAŞ / Ahmet DOĞRU / Emrullah BEDİR
Rahilə DÖVRAN / Erol KOCA / Tayyib ATMACA / Tacettin ŞİMŞEK

KAPININDİLİ

Eskiden kapının bir dili vardı, ahengi tınısı yerli yerinde, en fazla üç kere seslenir gelen, evde hane sahibinden kim varsa, gelenin elinden odaya akan, sese gönül kulağını açardı, kimse perdesini aralayarak, ya da pencereden kim o demeden, ya ince ya kalın o sese göre, kapıya koşardı yeldir yepelek, misafiri tebessümle karşılar, hürmetten elini göğsüne koyar, buyur ey-
lemezdi yarım ağızla.

Eskiden her evin bir dili vardı, karnından konuşma yapan olmazdı, kapıdan sızmazdı sözün çatlağı, büyükler büyüktü küçükler küçük, kadınlar kadındı erkekler erkek, sözü bilen ortalığa konuşur, herkes hissesine düşeni alır, konuşulan odalarda kalırdı, büyükler kibirden riyadan uzak, küçüklere model insan olurdu, hikâyeler okundukça eskimez, destanların devamları yarındı.

Artık evler bir pakete konulan, üst üstüne birer kibrit kutusu, biri yansa hepsi birden tutuşur, kimin derdi duvarlarda gezinse, kimse kulağını açıp dinlemez, kiminin canından bir parça göçse, herkes birden bire körebe olur, sonra tikli gibi açar gözünü, başını tavana dikerek yürür, ya da asansörde vatsaba bakar, içinden vah vahla günü karşılar, selamün aleyküm demez kimseye.

Komşu komşu külün var mı, ortalıkta kaldı kabım kacağım, çamaşıra güve düştü düşecek, değirmene buğday götüreceğiz, çuvaldızınızı almaya geldim, bulgurunuz var mı, ununuz var mı, yetmezse size de bir kile vererek, diye seslenecek komşu kalmadı, gönül sarayları bedesten oldu, artık muhtaç değil kimse kimseye, eskiden kapının bir dili vardı, bu günse uzaktan kumandaları.

Tayyib Atmaca

GAZEL

Nurettin DURMAN

Dün gece mecliste perişan halin gördüm
Can ile canan arasında ahvalin gördüm

Felek bir devran etse sureta bir an gördüm
Ah ile çıkılsa keşke gönüller viran gördüm

Ey gönül halden hale geçerken kavlin gördüm
Cana işve değmez mi hançeri hain gördüm

Bak zatına ey dilbaz ateşte alevin gördüm
Ateş basmış gamzenin nasıl zevalin gördüm

Temaşa eyler imiş âlemi ahdin gördüm
Öyle bir hal içinde her hâl hayalin gördüm

ÂŞIK ŞİİRİNE MÜDAHALELER -1- ÂŞIK ŞİİRİNİ TÜRKÜLEŞTİRENLERİN ŞİİRE MÜDAHALE HAKKI OLAMAZ!

Prof.Dr. Saim SAKAOĞLU

Bir tarihte küçük bir yazı kaleme almıştım; adı “Eski ‘Bahçeler’den Korkan Öğretmen” idi (Sakaoğlu, **Erciyes**, 8 (92), Ağustos 1985, 25-26)

Bu yazımda, Kemal Demiray’ın hazırladığı, *Temel Öğretim Okulları / Türkçe 8. Sınıf* (1983) adlı kitabında yer alan, Ahmet Hamdi Tanpınar’ın “Bursa’da Zaman” adlı şiirinden ‘atılan’ bir mısra üzerinde durmuştuk. Bu şiir mesnevi tarzında kafiyelendiği için, atılan (unutulan, alınmayan da diyebilirsiniz!) mısradan ötürü kafiye düzeni bozulmuş, mesela **rr/ss/şş/tt** şeklinde giderken birdenbire **u/üü** düzeniyle karşılaşıyorsunuz. Alınmayan mısra şu idi:

Türbeler, camiler, eski bahçeler

‘Bu mısra niye alınmaz ki?’ diye düşünürken aklımıza Sayın Demiray’ın ‘eski bahçeler’i sevmeyi düşüncesine takıldı ve yazımıza da öyle bir başlık koyuvermiştik. (Kitabın ertesi yılki basımında (1983) eksik mısra yerine konulmuştur.)

Özetlersek, hangi niyetle olursu olsun, pek ünlü bir şiirimizin kafiye düzenini de bozacak şekilde bir mısraı atılıvermişti.

Gelelim Sümmanî’ye... Acaba onun başına, daha doğrusu bir şiirinin başına neler gelmiş, bir görelim. Aşağıda biri âşığımız hakkında hemşerisi olan bir öğretim üyesi tarafından hazırlanmış kitaptan alınan, öbürü ise o şiirin evirilip çevirilip türkü haline getirilen şekillerini okuyacaksınız. Ancak bu evirilme aşamasında asıl şiirimizdeki üçüncü dördlük atlanılmıştır. Ayrıca her iki metnin yazımına sadık kalınmış, herhangi bir düzeltme yoluna gidilmemiştir,

A. Âşık Sümmanî’nin şiiri

*El ele vermişler gelen güzeller
Bir Tanrı selâmın vermez misiniz
Mevlâm sizi süs için mi yaratmış
Ben gel deyince gelmez misiniz*

*Gurbete gidenler azığın alır
Kimisi gider de kimisi kalır
Kimi cevap için Kâbe’ye varır
Kâbe kapınızda bilmez misiniz*

*Karadır kaşınız yaydan nic’olur
Bugün dünyâ yarın ahiret nic’olur
Bir gönül yapması yüz bin hac olur
Siz gönül yapmasın bilmez misiniz*

*Sümmânî’yem ey dil yâri nideyim
Başım alıp diyâr diyâr gideyim
Yarın mahşer günü dava edeyim*

Siz mahşer yerine gelmez misiniz (Abdülkadir ERKAL (2007), Âşık Sümmanî, Erzurum, 332)

B. Şiirin Türküleşen Şekli

*Ceylan gözlerine kurban olduğum
Tanrı selamını almazmısınız?
Mevlam sizi süs için mi yarattı?
Siz gel demeyince gelmez misiniz?*

*Gurbete gidenler azzığın alır
Kimisi gider de kimisi kalır
Kimi sevap için Kâbeye varır
Kâbe kapınızda bilmez misiniz*

..... (alınmayan dörtlük)

*Sümmanîyim ben bu derdi niderim
Başım alır diyar diyar giderim
Yarın mahşer günü dava ederim
Mahşer yerine siz gelmez misiniz* (Sabahat Akkiraz, Türkülerle Gide Gide, 2003?)

NOT: Sümmanî'nin şiirini, hakkında yayımlanan daha önceki kitaplarda yer alanlarla da karşılaştırmak bu yazımın konusu değildir. Burada bir şiirin nasıl değiştirildiğinin gösterilmesi amaçlanmıştır.

Bu türkü için kasetin tanıtım kâğıdında *Söz*'ün Sümmanî'ye, *Müzik*'in ise Musa Eroğlu'na ait olduğu kaydı var. Acaba Sümmanî'nin şiirine dokunan sihirli el Sayın Eroğlu'nun eli olmasın! Ancak tanıtım kâğıdındaki metnin yazımı hatalıdır, biz türkü metnini aynen aldık. Sümmanî'de olmayan şiirin adı ise kasette *Ceylan Gözlüm* olarak verilmiştir.

Aşağıda bir âşık şiirine nasıl müdahale edildiği, şiirin âdeta yeniden yazıldığı örnek mısralarla gösterilecektir. Bu alanın uzmanlarına, 'Olmaz, bu kadar da olmaz!' dedirtecek derece asıl şiirin baştan çıkarılmasının bu tehlikeli örneğine rastlamak pek de kolay olmayacaktır.

Şiir ile türkü arasındaki görülen ve okuyucularımıza ulaştırılması uygun olan bazı değişiklikler aşağıda gösterilmiştir.

1. Şiirdeki üçüncü dörtlük türküde yoktur; ancak kasetteki 12 parçanın iki tanesi dört dörtlükten oluşmaktadır. Bu dörtlüğün alınmama sebebi, türkünün uzun olacağı düşüncesi midir, bilemiyoruz. Konusu ise bir bütünlük sağladığı için alınabilirdi diye düşünüyoruz.

2. Türküde yazım kurallarına uyulmamıştır. Bazı soru ekleri (mı, mi) bitişik yazılmıştır (1/2 ve 4). Özel adlar kesme işaretiyle ayrılmamıştır. Bağlaç olan 'de' bitişik yazılmıştır. Tabii derlemenin işaretlerini yayıncı arkadaşımız koymuştur.

3. Farklı yazımla görülen bir kelime vardır: azık – azzık.

4. Kelimelerde, eklerde, hatta mısralarda önemli değişiklikler yapılmıştır; bazılarında özellikle dikkatinizi çekmek isteriz:

a. Mısra baştan başa değiştirilmiştir. Sümmanî'deki,

El ele vermişler gelen güzeller (1/1) mısraı türküde,

Ceylan gözlerine kurban olduğum biçimini almıştır. Acaba, şiiri türküleştirenin böyle bir hakkı var mıdır? Olay, biraz da romandan senaryo hazırlayanların yaptığı işi andırıyor.

b. Mısra büyük ölçüde değiştirilmiştir. Sümmanî'deki,

Sümmanî'yem ey dil yâri nideyim (4/1) mısraı türküde,

Sümmanî'yim ben bu derdi niderim biçimini almıştır. Diğer bir örnekte de; Sümmanî'de,

Bir Tanrı selâmın vermez misiniz (1/2) mısraı türküde,

Tanrı selamını almazmısınız biçimini almıştır.

c. Kelimeler aynı kalmakla birlikte yerleri değiştirilmiş ve mısraa yeni bir biçim verilmiştir. Sümmanî'deki,

Siz mahşer yerine gelmez misiniz (4/4) mısraı türküde,

Mahşer yerine siz gelmez misiniz biçimini almıştır.

ç. İlk ve son dörtlüklerde kafiye ve redifle ilgili kelimelerin zamanları değiştirilmiştir:

Yaratmış - yarattı, nideyim - niderim, gideyim - giderim, (dava) edeyim - (dava) ederim

d. Bir fiil farklı bir biçime sokulmuştur. Birinci dörtlükteki, *selam ver-* biçimindeki fiil, *selam al-* biçimini almıştır. (1/2)

e. İkinci dörtlük bir kelime değişikliği dışında aynen korunmuştur. Sümmanî'deki

Kimi cevap için Kâbe'ye varır (2/3) mısraı türküde,

Kimi sevap için Kâbe'ye varır biçimindedir. “Kâbe'ye ne için gidilir?” sorusunun cevabı ne olmalıdır? *Kâbe'ye cevap için gidilir / Kâbe'ye sevap için gidilir*. Görünüşte ikinci mısra akla yakın gelmektedir. Bu mısraın doğru biçimi daha önceki basımlarına bakmanın uygun olacağı görüşündeyiz. f. Bütün bunlara karşılık yapılmayan (!) değişiklikler vardır. Biz, sadece ilk dörtlükteki bir noktaya eğileceğiz. İlk mısradaki, *El ele vermiştir gelen güzeller* (1/1) deniliyordu. “Müdahaleci”nin mısraı ise, *Ceylan gözlerine kurban olduğum* biçimindeydi.

Sümmanî, “güzeller”den söz ediyor, “müdahaleci” ise “ceylan gözlü”den, “ceylan gözlüler”den değil... Böylece, çokluk olan özne teklik nesne oluveriyor. Ancak dörtlüğün devamındaki, “almazmısınız”, “sizi” ve “gelmezmissiniz” söyleyişleri hep çokluğunu korumuştur. “Müdahaleci”, nedense bu değişikliği yapmamıştır. Belki de, bu değişikliğin şiirde başka değişikliklere yol açacağını hesap ederek “es” geçmiştir. Öyle ya, o takdirde, “almazmısınız” “almazmısın”, “gelmezmissiniz” “gelmezmissin” olacaktır ve hece sayısında azalma olacaktır. “Sen” ve “siz” söyleyişi sayıyı etkilemeyeceği için fark edilmemiştir bile.

Gelecek yazımızda Karaca Oğlan'ın *Elif* şiirindeki bir kelime üzerinde duracak, bazen bir kelimenin bile değiştirilmesinin şiirin ahengini nasıl bozabileceğini göstermeye çalışacağız.

19. yüzyılın en güçlü âşıklarından olan Sümmanî'nin oğlu Fahri'nin oğlu olan Hüseyin'in ustası amcası Şevki Çavuş'tur. Babası Fahri'den de bilgiler edinmiştir. 1937 yılında Narman'ın Samikale köyünde doğan âşığımız 2002 yılında Bursa'ya yerleşmiştir. İlkokul mezunu olan âşığımızın soyadı Yazıcı olup Sümmanoğlu mahlasını kullanmaktadır. Halk hikâyeleri tasnif ettiği gibi (musannif) aynı zamanda iyi bir de anlatıcıdır. Dudakdeğmez dalındaki şiirleri ve güzellmeleriyle tanınmıştır. Amcası Fahri Çavuş'un oğlu Nusret de güçlü bir âşık idi: 1945-20 Ocak 2003.

Aşağıdaki şiiri ZEDELER diye de bilinir. Şiirin yayımlandığı Kız dergisi Atatürk Üniversitesi'nce yayımlanmıştır.

ZEDELER

*Hoyrat ok atmasın gül yüzlü yâre
Duvağı dokunur tülü zedeler.
Yanılıp esmesin deyin rüzgâra,
Yanağa dokunur alı zedeler.*

*Cananımın emsali var sanmayın,
Uçan kuşa pay bile yok sanmayın,
Su isterken her gözeden sunmayın,
Damağa dokunur, dili zedeler.*

*Yâra deyin odasından çıkmasın,
Hain gözler kör olsun da bakmasın,
Gerdanına yakut zümürüt takmasın
Bukağa dokunur, halı zedeler.*

*Perde çeksin, güneş bile vurmasın,
Sümmanoğlu'ndan gayrısı görmesin,
Kıskanırım, kemer dahi sarmasın,
Saç bağı dokunur, beli incinir. (Güzelleme, Kız, 1 (1), Ağustos 1979, 33)*

Neden bilmiyorum ama Kahramanmaraş'ın gönlümde ayrı bir yeri var. Belki bunun kaynağı Mahzuni, Abdürrahim Karakoç ve Âşık Yener. Belki bunlara biraz nefis katarak salça, biber ve tarhanasını sayabiliriz. Hem gönlümü hem nefsimi meşgul eden şu üçlemeler ne güzel bir rastlantı, değil mi?

Bu usta şair, kazak abdal geleneği ve ağır taşlamalarıyla bilindiği için medyada kendine yer bulamamış, ancak ozanlar ve halk ozanları geleneği üzerine çalışanlar tarafından daha çok rağbet görmüştür. Zaten Kahramanmaraş'tan da halk ozanı ve mahalli sanatçılar salça ve biberden daha çok yetiştirmiş, mizacımıza daha çok haz katmışlardır.

Bu gönül adamı bakım kendini nasıl anlatıyor:

*“Bin dokuz yüz yirmi sekiz yılında
Gelmişim dünyaya hayat yolunda
Kader mektebinin meslek dalında
Ozanlık ayılmış payımız bizim*

*Gönlümüzün geldi şiir yazası
Elbet aklımın da oldu rızası
Kahramanmaraş'ın Afşin kazası
Tanır kasabası köyümüz bizim*

*Şecere kaydımız değil kırk, elli
En az beş yüz yıllık mazimiz belli
Kökenim temelli, köküm temelli
Şerefli Beyleri soyumuz bizim”*

Gönlü bir dergâhtan farklı olmayan Âşık Yener kendini tanıtmayı başka bir şiirinde nasıl tamamlıyor.

*“Âşık Yener benim ozan dağımda
Her mevsim yıllarca ömür çağımda
Dostluk gülü bitti gönül bağımda
Kimler bakıp, kimler seçmediler ki”*

Evet, 1928 yılında Afşin'in Tanır köyünde doğdu. Asıl adı Hacı Yener'dir. Tanırlı Âşık Yener diye de bilinir. Âşıklık geleneğini ve şiiri küçük yaşlardan itibaren öğrenmeye başladı. İlkokulu köyünde okuduktan sonra Adana Düziçi Köy Enstitüsüne devam etti. Aynı dönemlerde de şiir yazmaya başladı. Küçük yaşlarda aile büyüklerinden dinlediği türküler ve halk hikâyeleri geleneği tanınmasında yardımcı oldu.

1946 yılında Hasanoğlan Köy Enstitüsünü bitirdi. Önce kendi yöresinde, daha sonra Kayseri ve İstanbul'da sağlık memuru olarak çalıştı. Bir süre de bucak müdürü olarak görev yaptı. 1962 yılında politik nedenlerden dolayı 9 ay tutuklu kaldı.

Bundan dolayı uzun süre sıkıntılar yaşadı. Daha sonra aklanarak eski görevine dönen Âşık Yener 1978 yılında emekli oldu. Âşık Yener, şiirlerinde, sevgi, doğa, ayrılık, toplumsal taşlama ve yergi gibi hemen her konuyu işlemektedir. Şiirlerinin birçoğu, çeşitli sanatçılarca bestelenen Âşık Yener'in “Değişler Demeti” (1982), “Şiirler Demeti” (1992) ve “Yol Ver Dağlar Yol Ver Bana” (1998) adlı kitapları bulunmaktadır.

Âşık Yener 2009 yılında İstanbul'da vefat etti, ancak görüldüğü gibi hala bizimle olmayı sürdürüyor. Mekânı cennet, komşusu Muhammed Ali olsun. Âşık Yener, korkusuz, sivri dilli, peygamberin “En büyük cihat zalim bir hükümdara zalim olduğunu söylemektir” hadisine bağlılık gösteren biri...

*“Korkmam ulan korkmam zalim dölleri
Bin türlü sualle yorsanız beni
Sıkı Yönetimin emir kulları
Acı sözler ile kırsanız beni*

*Zincirlerle bağlansam da kolumdan
Dipçiğiniz kalkmasa da dalımdan
Halk ozanıyım dönmem yolumdan
Çekip mavzer ile vursanız beni.*

*Namerdim ben size boyun bükersen
Affedilmem için diller dökersem
Kör olsun gözlerim bir of çekersem
Bağlayıp cellada verseniz beni.*

*Ozan gerçek yazar, gerçeği söyler
Açlıktan iniler şehirler, köyler
Gene yazacağım hep aynı şeyler
Yağlı kementlere sarsanız beni.*

*Çekseniz de Pir Sultan'ın darına
Bugünkü sözümü koymam yarına
Değil ki Maraş'ın zindanlarına
Götürüp Fizan'a sürseniz beni.*

*...
Âşık Yener ölmez er oğlu erler
Bir gün yıkılır bu köhne eserler
Özü, sözü doğru, kendi mert derler
Dosta, düşmanlara sorsanız beni.”*

Ben Âşık Yeneri gözümle değil, gönlümle tanıdım. Bu usta âşıkla toplum sorunlarının kişisel sorunlardan her zaman önde gelmesi gerektiğini öğrendim. Doğru insanların eğri insanlar arasında kaldıklarına nasıl suçlu muamelesi gördüklerinin ve bu çaresizliğin bezginliğini hücre çeperlerimin yırtılışı olarak algıladım. Ama benden önce bunu söze döken biri vardı; Âşık Yener.

*“Efendim dünyada bütün rezalet
Yıllar yılı başımızda taç bizim
Namussuzlar adam vurur marifet
Gerçeği söylesek hemen suç bizim*

*Ankara’da türlü türlü plan var
İstanbul’da açık açık talan var
Beş milyara köpek satıp alan var
Hele sorsak değerimiz kaç bizim*

*Arsız diye diye arsız ettiler
Yerimiz aldı da yersiz ettiler
Bizi aç bırakıp hırsız ettiler
Hapsanede beş yaşında piç bizim*

*Süleyman han emir vermiş askere
Avrupa’ya seferi var kaç kere
Viyana’da at sürdüğü yerlere
Çöpçülüğe akın eden göç bizim*

*...
Âşık Yener hele bozma asabı
Soysun dursun fırsatçılar kasabı
Bir gün sorulacak bunun hesabı
En sonunda alınacak öç bizim.”*

Bir eğitimci olan Âşık Yener her gittiği yerin eğitimcileriyle görüşmeden edemez.

Meslektaşları da kendisinden mutlaka ozanların tanıtımı konusunda yardım isterler, ya kendileri için söylenen bir şiir. Benzer bir olay sonucu bir köy öğretmenine söylediği bu şiire bakalım:

*“Gözüm özlem özlem düşüp yollara
Selam Hoca Hanım işte ben geldim.
Dağlar yol mu vermez âşık kullara
Selam Hoca Hanım işte ben geldim.*

*Beyazlar giyinmiş ulu Erciyes
Eser deli rüzgâr yankılar bir ses
Kalbimde bin arzu, gönlümde heves
Selam Hoca Hanım işte ben geldim.*

...

*Ne güzel yakışmış önlüklü urban
Giyip de mektebin önünde durman
Ahu gözlerine bin ozan kurban
Selam Hoca Hanım işte ben geldim.*

*Dönsün çarkı devran durmadan dönsün
Bu Âşık Yener’e sevdalı densin
Gönlümde taht kuran sultanım sensin
Selam Hoca Hanım işte ben geldim.*

İstanbul’da uzun süre yaşayan Âşık Yener, 1992’de “Şiirler Demeti” adlı kitabı yayımlandığında Elbistan’a dönmüştür. Sadece bedeniyle mi? Hayır, yüreğiyle de...

*“Senin güzelliğin dolaşır dilde
Kıymetin gözümde cihan bedelde
Benim memleketim ey güzel belde
Kalbim sevgin ile atar Elbistan.*

*Nazlı nazlı akar Söğütlü çayı
Ceyhan senden çıkar sular ovayı
Yüce Şar Dağı’nda her bahar ayı
Meri kekliklerin öter Elbistan*

*Ekilen tohumlar tarlalarında
Altın başak olur yaz aylarında
Bahçende, bağında, yaylalarında
Lale, sümbül, nergis biter Elbistan”*

Dedik ya Âşık Yener toplum dertleriyle dertlenip kendi derdini unutabilecek duyarlıkta bir insan, bunu her fırsatta şiirlerine yansıtıyor. Özellikle muhataplarını rahatsız etmek için.

*“Arzuhalci başı, yaz bir arzuhal
Dertler üç beş iken onu da geçti
Yok mu bu dertlere bir çare, bir hal
Pahalılık oku canı da geçti.*

*Kimi gam yükünü almış taşıyor.
Kimi efkâr ile dolup taşıyor
Fiyatlar başıboş, hızla koşuyor
Şimdiye dek Bingöl, Van’ı da geçti.*

*Eller gider iken gökteki aya
Bizler muhtaç kaldık ekmek, hırkaya
Köyler hicret etti tüm Avrupa’ya
Göçler Viyana’ya, Bonn’u da geçti.*

*Viski çeker sevap, vurguncu şahı
Memet şarap içse çoktur günahı
İşçinin, memurun figanı, ahi
Feryat ile öten çanı da geçti.*

*Mazlumun sırtından çalan çalana
Dişliler diş attı, dişsiz olana
Vurguncu, soyguncu çıktı talana
Herifler Teksaslı Con’u da geçti*

Benim en çok etkilendiğim taşlamalarından bir de Orhan Şaik Gökyay’ın “Bu vatan Kimin” Şiirine söylediği nazire...

*“Bu vatan toprağın tam üzerinde
Dipdiri ayakta duranlarıdır
Büyük şehirlerin orta yerinde
On katlı saraylar kuranlarıdır*

*Sivri zekâsıyla bin tuzak kurup
Tilki düzeniyle tetikte durup
Halkımın sırtından milyonlar vurup
“Daha var mı” diye soranlarıdır*

*Yoksul bir iş için girer sıraya
Bekle ki iş bulsun seneye aya
Tekmil bakanlıklar hem Çankaya’ya
Teklifsiz destursuz girenlerindir*

*Hanlar köşkler yatlar tüm sıra sıra
Elli kat elbise yüz çift kundura
Gönlü çektiği an Paris Londra
Atlayıp uçağa görenlerindir.*

*Ele kalkan yapıp imanı dini
İçinde saklayıp garazı kini
Kendi günde alıp doksan yüz bini
İşçiye yüz lira verenlerindir*

*Sevgili nazlanır durur kolunda
Cins köpek sağında uşak solunda
Tarabya’ya doğru sahil yolunda
Binip mersedese sürenlerindir*

*Boğaz otelleri bakar denize
Siyah havyar yenir beş bin beş yüze
Elli bini sayıp bakire kıza
Sütün kaymağını derenlerindir*

*Âşık Yener aşkı devrim kızının
Teli de devrimci divan sazının
Halk için söyleyen halk ozanının
Koluna zincirler vuranlarıdır”*

Medya bir vefasızlık abidesi olarak toplum yüreğinin meydanında bütün çirkinliğiyle duruyor, varlığıyla ruhsal hastalık yaymaya devam ediyordu. Bunu yalnız ben değil, Mahzunî, Reyhani, Âşık Yener, ülkesine sazları ve sözleriyle hizmet etmişlerin yakınları da zaman zaman dile getirdiler, bunu bir de Âşık Yener’in kendi kaleminden okuyalım, istiyorum: “Bir mensubu, bir ferdi olmaktan gurur duyduğum soylu ve asil milletimin güzel insanları: On beş yıldan bu yana medya ekranlarından cicili bicili gösterilen, ismi bile yabancı kökenli kelimeyle ifade edilen, kliplerinden tanıyıp bildiğini ve öz müziğimizin sazını, sözünü, türküsünü yozlaştıran kimselelere verdiğiniz değer kadar ve yine güneysen, doğudan devşirilerek getirilen on, on iki yaşlarındaki üç, beş cahil, bilgisiz çocuklara verdiğiniz değer kadar, on asırdan beri süregelen ozanlık geleneğinin ulu çınarları, sizlerin de gönül dünyanızın tercümanları

Yunus Emremize, Pir Sultanımıza, Karacoğlanımıza, Dadaloğlumuz, Âşık Emrahımıza, Âşık Dertlimize, Âşık Veyselimize ve Âşık Yenerimize de vereceğiniz değerle teselli bulacağız, rahmetle anmanız da ruhlarımızı şad edecektir.” Bundan sonra sağlığında ciddi bozulmalar yaşayan Âşık Yener ömür sürecinin sona yaklaştığını fark ettiğinde neler diyor:

*“Her sevdadan geçtik gayrı
Gönül Mevla’ya yöneldi.
Hayrı, şerri seçtik gayrı
Gönül Mevla’ya yöneldi.*

*Boş dolaştık sağda, solda
Saz taşıdık elde, kolda
Can, baş adadık bu yolda
Gönül Mevla’ya yöneldi.*

*Şu günahkâr yüzümüzle
Yakarıcı sözüümüzle
Tövbe eden özümüzle
Gönül Mevla’ya yöneldi.*

*Yarış ettik zaman ile
Kovduk şekki, güman ile
Kalp dolusu iman ile
Gönül Mevla’ya yöneldi.*

*Muhammed Hakkın Habibi
Mü’minlerin can muhibbi
Bütün âlemlerin Rabbi
Gönül Mevla’ya yöneldi”*

Anadolu denen bu topraklardan çağdaş bir Pir Sultan daha geçti, hem kendine hem de Karacaoğlan’a benzeyerek. Rahmet, minnet ve şükranla anıyoruz. Mekânı cennet olsun. Yazımızı da, sözü-müzü de Âşık Yener’in kendi dilinden akan duygu pınarıyla bitirelim.

*“Ağustos gelse de Temmuz geçse de
Yüce dağ başında kış eksik olmaz
Kimse bakmaz söğüt yaprak açsa da
Meyvalı ağaçta taş eksik olmaz*

*İyiler iyilik yolundan şaşmaz
Denizler coşsa da kabarıp taşmaz
Bir kötüyü varıp kimse bulaşmaz
Yiğidin başında iş eksik olmaz*

*Nehirler coşarlar ırmaklar çağlar
Yol vermez ki gidem sıralı dağlar
Yârinden ayrılan ah çeker ağlar
Aşığın gözünden yaş eksik olmaz*

*Gül açar dalların yücelerinde
Yar ismi dilimin hecelerinde
Ben Âşık Yener’in gecelerinde
Karalı karalı düş eksik olmaz”*

ANSIZIN

Nuri PEKSÖZ

Firkat anlarının gam kervanında,
Bir selam salmadan gittin ansızın.
Beni hasret, seni yollar tüketti,
Bu dert girdabına attın ansızın.

Aktı karanlığa yıldızlar bile,
Senin olsun her şey var güle güle,
Öldürür bu dertler devleri bile,
Sırrımı ellere sattın ansızın.

Zehrini yudumlar yürekler şimdi,
Yolumuzu artık kim bekler şimdi?
Soldu hazanımda çiçekler şimdi,
Bu benim kalbimi yaktın ansızın.

Sönmüyor sevgili içimde yangın,
Yine beni burda öksüz bıraktın,
Aslı'yı ağlattın, Kerem'i yaktın,
Ve işin içinden çıktın ansızın.

Yorulur ırmaklar, durulur seli,
Kurutur gamzeyi, hasretin yeli,
Hele bir de burdan gittin gideli,
Tacımı tahtımı yıktın ansızın.

Ezgiler tükettim senin yasında,
Kırıldı mızraplar aşk bestesinde,
Şiirimin bu hüzzamlı sesinde,
Yarım kaldın neden bittin ansızın?

İKİ ŞİİR

Hikmet ELİTAŞ

MEVLÂM DİLERSE

Yerleri gökleri yaratan Mevlâm
Nur üstüne nur yağdırır dilerse.
Geceye gündüze intizam veren
Ağustosta kar yağdırır dilerse.

Rahman, Rahim O'dur, Halik'te O'dur
Gani, Ekrem O'dur, Falik'te O'dur
Kudrette ondadır, Malik'te O'dur
Kar üstüne kor yağdırır dilerse.

MEVLÂNA DERĞAHINDA

Kubbelerden bir ney sesi yükselir
Bülbül aşka gelir, gül aciz kalır.
Dudaklardan hasret közü dökülür
Bir alev savrulur, kül âciz kalır.

Hasretin yürekte bir yangın yeri
Tevâzû sendeydi, sende hoşgörü
“ Gel, gel! ” çağrılarının sarar gökleri
Koşar ehl-i pîrân, yol âciz kalır.

Varlığı sevkedip, yok kapısına
Ne derdin var ise dök kapısına
Bir vuslat vaktinde Hak kapısına
Varılır göz ıslak, el âciz kalır.

Hikmetî'yim geldim dergâha girdim
Divanına durup, aklımı yordum
Bir huşû içinde, Hâkk' a yalvardım
Bir bak yüreğime, çöl âciz kalır.

KİME NE BUNDAN

Âşık Cemal DİVANİ

Bu dem hane bize dededen miras
Doldurur içeriz kimi ne bundan
Dünya varlığından olmuşuz helas
Konarız göçeriz kime ne bundan.

Yâr severiz kimse bilmez özelden
Ayrılmayız akıl denen güzelden
Biz bu yolun yolcusuyuz ezelden
Geliriz geçeriz kime ne bundan.

Cananı sevenler incitmez canı
Nazargâh biliriz her bir insanı
Gözümüz ayırır dostu düşmanı
Tanırız seçeriz kime ne bundan.

Sevdanın bulutu anlaşmış nurla
Rahmetini yere indirmez zorla
Fikrimiz tohumdur tenimiz tarla
Ekeriz biçeriz kime ne bundan.

Cemâl *Divani*'yim budur yapımız
Muhabbet doludur sevda küpümüz
Kilit kabul etmez gönül kapımız
Kapatır açarız kime ne bundan...

BAŞ TACI (TECNİS)

Taner KARATAŞ

Namert sofrasına bağdaş kurulmaz
Mert adamın tatlı sözü baş tacı
Tatlı sözü baş tacı
Güler yüzü baş tacı
Of demem yansın canım
Yaksın közü baş tacı
Yanlış ile bir hedefe varılmaz
Doğru yalpalasa izi baş tacı

Namert zindan eyler başa dünyayı
Adam gibi mertle yaşa dünyayı
Mertle yaşa dünyayı
Getir coşa dünyayı
Dünya çeksin kahrını
Çevir tuşa dünyayı
Değmez dert eyleme boşa dünyayı
Hak Teâlâ yazan yazı baş tacı

Namert ile meydan kurma Mizani
Kendini boşuna yorma Mizani
Boşa yorma Mizani
Başa sarma Mizani
İncin ama incitme
Gönül kırma Mizani
Kaç uzaklaş orda durma *Mizani*
Etmeyesin edepsizi baş tacı

BAYRAK ŞAİRİ: ARİF NİHAT ASYA

M. Nihat MALKOÇ

Acı Hayatın Tatlı Meyveleri...

Türk şiirinin çok mühim simalarından biri olan Arif Nihat Asya, 07 Şubat 1904 tarihinde Çatalca'ya bağlı İnceğiz Köyünde doğmuştur. Şair, doğum yerini bir şiirinde şu mısralarla açıklar: “Nerelisin diye soruyorlar: / İnceğiz köyünde doğmuşum.../İnceğiz’i Çatalca’ya,/Çatalca’yı İstanbul’a bağlamışlar... /İstanbul olmuştum.”

Arif Nihat Asya, babası Ziver Efendi’yi, doğduktan bir hafta sonra kaybetmiştir. Asya’nın asıl adı Mehmet Arif’tir. Ailenin tek çocuğuydu. Küçük yaşta yetim kalan Mehmet Arif, dedesi İbrahim Tefik Efendi’nin himayesinde büyümüştür. Annesi de evlenince bir anlamda hem öksüz, hem de yetim kalmıştır. Babaannesi ölünce de köyünden ayrılarak, bir çeşit göçebe hayatı yaşamıştır. Fakat o, çocuk haliyle hayata tutunmayı başarmıştır.

İnceğiz köy okulunda başlayan eğitim hayatı, sırasıyla İstanbul Gülşen-i Maarif Rüştüyesi’nde, Bolu Sultanîsi’nde, Kastamonu Sultanîsi’nde sürmüştür; İstanbul Yüksek Muallim Mektebi’nde son bulmuştur. Böylece öğretmen unvanıyla eğitim ordusuna bir nefer olmuştur.

Aile kurumuna çok kıymet veren bir insandı Arif Nihat Asya... İki kez evlenen Asya’nın ilk eşi Hatice Semiha Hanım’dan iki, ikinci eşi Servet Hanım’dan da iki çocuğu olmuştur. İlk evliliğinde huzuru yakalayamayan Asya, aradığı mutluluğu ikinci eşinde bulmuştur. Bunu da “Ne şiirden, ne şöhretendir/Mutluluk Arif’e Servet’tendir” dizeleriyle dile getirmiştir. Bu beyit ebceci hesabıyla evlilik tarihleri olan 1941’e karşılık gelir.

Arif Nihat Asya, öğretmen kökenli şairlerimizdendir. Sırasıyla Adana Erkek Muallim Mektebi’nde, Adana Erkek Lisesi’nde, Malatya Lisesi’nde (müdür olarak), Edirne Lisesi’nde, Ankara Gazi Lisesi’nde ve Lefkoşa Erkek Lisesi’nde Edebiyat Öğretmeni olarak görev yapmıştır. Adana ve çevresinde çok sevilen Asya, Demokrat Parti’den Seyhan (Adana) milletvekili seçilmiştir. Bu, onun kendi tabiriyle mektep kürsüsünden memleket kürsüsüne geçişidir. Mecliste çok aktif faaliyetler gösterse de milletvekilliğinden haz almamıştır.

Yavuz Bülent Bakiler’in Gözüyle Arif Nihat Asya

Bundan yıllar evvel Yavuz Bülent Bakiler Trabzon’a gelerek Asya’yla ilgili bir konferans vermişti. O, konferansta kadim dostu Asya’yla ilgili çok özel hatıralar anlatmıştı. Ben de bunları not etmiştim. Bu notlarımdan enteresan bulduklarımı aktarmak istiyorum:

“Asya, sıradan bir insan değildi. Onun için de, sıradanlığı sevmezdi. O yıllarda Ziya Gökalp’in kardeşi, abisiyle ilgili olarak bir anma programı düzenlemiş Diyarbakır’da. Arif’i de o anma programına çağırılmışlar. Fakat o, şu gerekçeleri ileri sürerek, fikirlerinden ilham aldığı ve çok sevdiği Gökalp’in anma programına katılmamış: “Şimdi orada Ziya Gökalp nerede doğdu, nerede öldü, neler yaptı gibi sıradan ve bilindik şeyler anlatacaklar. Ben bu gibi abidevî şahsiyetlerin kuru kuruya anlatılmasına karşıyım. Basmakalıp ifadelerden hoşlanmam. Onun hususî hayatıdır mühim olan. İnsanlar böyle kuru malûmatlardan usandı artık.”

Bugünün tabiriyle medyadan çok şikâyetçiydi Arif Nihat Asya... O yıllarda TRT bir kez olsun onunla program yapmadı. Program yapmayı bir kenara bırakın, kendisinden bir satır bile söz etmedi. Kıbrıs’ta öğretmenlik yaptığı 1960’lı yıllarda Kıbrıs Rum Televizyonu bile kendisiyle bir program yaptı ama bizimkiler böyle bir şeyi akıl etmedi bile. Ne kadar yazık!...

Arif Nihat Asya, gülümsemesini ve gülümsetmesini bilen nüktedan bir insandı. 1940’lı yıllarda Adana’da bir gece, dostuna ziyarete gitmiş. Malûm, dönüşte eve yürüyerek gitmek zorunda... Ötelerden bir köpek sesi duymuş. Sesin sahibi köpek, iyice yaklaşmış onlara. Kucağındaki çocuğu olan Fırat’ı, eşine vermiş. Başlamış köpekle taktik savaşına. Köpek ne yapmışsa o da onu yapmış. Kendi tabiriyle köpekle hırlaşmış; köpeğe köpeğin diliyle cevap vermiş. 15 dakika böyle bir hırlaşmadan sonra köpeği kaçırmış. Bunu aynen bana anlattıktan sonra şöyle devam etti: “Yavuz, biz köpekle köpekçe, insanla insanca konuşmasını biliriz.”

Asya, hazırcevap bir insandı. Zamanın Millî Eğitim Bakanlarından Hasan Ali Yücel, Malatya’da okulları geziyor. O vakitler Arif Nihat Asya da Malatya’da bir lisede müdürlük yapıyor. Tabii ki birbirini çok iyi tanıyorlar. Çünkü Yücel, bakanlığının yanında yazar olarak da kendini kabul ettirmiş bir isim...

Fakat ikisi de farklı düşüncelerin temsilcileri... Bakan, okulun durumunu beğenmiyor: “Bu biçim okul; okuldan çok hapisaneye benziyor.” diyor. Asya cevabı yapıyor: “Efendim ben bu okul yapıldıktan sonra geldim. Yoksa siz beni buraya hapisane müdürü diye mi gönderdiniz.” Bakan Yücel çok kızar ama belli etmez. Arif Nihat’ı bırakmaya hiç niyeti yoktur. Tahkire (aşağılamaya) devam ederek eleştirilerini giyimine yöneltir: “Hoca o ne biçim kıyafet... Paçaların çamur içinde...” der. Asya kızar, hatta köpürür. Şu üstü kapalı ve kinayeli cevabı verir: “Sayın Bakan!.. Paçalarımı ağzınıza almayın.” Daha sonra müdürlükten alınarak Türkçe ve Fransızca öğretmenliğine indirilir.

Nükteleri meşhurdu onun. Eşi Servet Hanım, Kimya öğretmeni idi. O zamanlar onlu not sistemi geçerliydi. Servet Hanım’ın öğrencileri, hocalarını Arif Nihat’a şikâyet etmişler. Bir ilâ beş arasında not verdiğini, beşten yukarı not alamadıklarını, oysa kendisinin genelde beşten aşağı not vermediğini belirttiler. Bunun üzerine Asya şu nükteli cevabı verir: “Biz aile meclisi olarak karar aldık. Birden beşe kadar notlar eşimin, beşten yukarıkiler de benim!..”

Lâfi gedigine oturturdu o... Aşırı makyaj yapıp soyunan kadınların bu davranışlarının ardındaki sebebin ne olabileceğine dair kendisine soru yönelten bir muhatabına şu cevabı vermiş: “Onlara sayın demişler, soyun anlamışlar; bayan demişler, boyan anlamışlar!..”

Arif, 05 Ocak 1975’te Ankara Numune Hastanesi’nde öldü. Yakınları onu ölümüne yakın günlerde terk ettiler. Eşi Servet Hanım’a: “Hanım şu telefon defterini getir bakalım. Bizim dostlarımız vardı bir zamanlar!.. Ne oldular şimdi?” diye serzenişte bulunmuştu.”

Şiir ve Nesirlerle Örülü Bir Koza: Arif Nihat Asya Külliyyatı

Merhum Arif Nihat, Rahmeti Rahmana kavuştuğunda arkasında millî ve manevî değerlerle örülmuş zengin bir şiir hazinesi bırakmıştır. O hem usta bir şair, hem de usta bir yazar (nasır) dır. Fakat onun şairliği, yazarlığının çok ilerisindedir. Arif Nihat Asya, çok zengin bir şiir külliyyatı bıraktı okuyucularına....

Onun kaleme aldığı birbirinden kıymetli şiir kitapları şunlardır: “Heykeltıraş (1924), Bir Bayrak Rüzgâr Bekliyor (1945), Rubâiyyat-ı Arif (1956), Kubbe-i Hadrâ (1956), Kökler ve Dallar (1964), Kıbrıs Rubailer (1964), Nisan (1964), Emzikler (1964), Dualar ve Âminler (1967), Kova Burcu (1967), Yürek (1968), Avrupa’dan Rubailer (1969), Köprü (1969), Aynalarda Kalan (1969), Divançe-i Arif (1970), Basamaklar (1971), Şiirler (1971), Büyüyün Kızlar Büyüyün (1976), Fatihler Ölmez (1976), Yerden Gökten (1976), Ses ve Toprak (1976), Takvimler (1976)...”

Arif Nihat Asya’nın şairliğinin yanında, yazarlığı da çok ehemmiyetlidir. Bir sanatkâr duyarlılığıyla kaleme aldığı nesirlerinde sosyal ve siyasal konuları, yurt gözlemlerini, arkadaşlarını, yakın çevresini, tarihî konuları, dinî meseleleri, aşkı, tabiatı anlatmıştır. Nesir türündeki kitapları şunlardır: “Yastığının Rüyası (1930), Ayetler (Kanatlarını Arayanlar) (1936), Kanatlar ve Gagalar (1945), Enikli Kapı/Top Sesleri (1964), Terazi Kendini Tartamaz (1967), Tehdit Mektupları (1967), Onlar Bu Dilden Anlar (1970), Aramak ve Söyleyememek (1976), Ayın Aynasında (1976), Kubbeler (1976), Sevgi Mektupları...”

Arif Nihat’ın nesirleri usta işidir. Bu metinleri büyük bir sabırla, adeta bir kuyumcu titizliğiyle kaleme almıştır. Onun bazı sözleri bir çeşit aforizmadır. Sözün bu noktasında bunlara birkaç örnek vermek istiyorum: “Düşünülüyorum, öyleyse varım”, “Onlar asil doğmuşlar çocuğum, bize de asil ölmek kalmış”, “Benim öksüzlüğüm Hz. Adem’in ölümüyle başlar”, “Kulun olarak doğmasaydım, kendiliğimden gelir, fahrî kulun olurum Allah’ım!”, “Dünün Arşimed’i ‘Buldum’ diye haykırıyordu. Yarının Arşimed’i ‘Kaybettim’ diye haykıracaktı”, “Bu dünya düşmanlarını da gemiye alacak bir Nuh ister”

Asya’nın Kıbrıs Günleri

Şair Arif Nihat Asya, 1960 senesinde DP hükümeti tarafından Lefkoşa’daki Celal Bayar Lisesi’nde öğretmen olarak görevlendirilmiştir. O, görev yaptığı bu okulda öğrencilere öncelikle Türklük ve tarih şuurunu aşılamıştır. Asya’nın bu bilinçlendirme gayreti okulla da sınırlı kalmıyor, Kıbrıs halkını da fırsat ve zemin buldukça hıyanetlere karşı uyandırıyor. Bu küçük adanın Türk kesimindeki halk, kendisini çok sevmiş ve fikirlerini benimsemişti. O, Kıbrıs Türk’ünün haklı ve şanlı davasıyla ilgili 25’in üzerinde yazı yazmıştır. Kıbrıs Rubailer adlı şiir kitabı da onun Kıbrıs’a dair yazmış olduğu çok anlamlı ve kıymetli bir eserdir.

Asya, aslında Kıbrıs'ta iki sene kalacak, gerekirse buradaki görev süresi iki yıl daha uzatılıp dört yıla tamamlanacaktı. Fakat o arada 27 Mayıs İhtilali olunca, hoca görev süresinin ilk dilimini bile tamamlayamadan geri çağırılmıştır. Fakat o, Kıbrıs'a olan ilgi ve sevgisini Türkiye'ye döndükten sonra da devam ettirmiştir. Onun Kıbrıs'la ilgili bir dörtlüğünü paylaşmak istiyorum: “Bir gün sana bir falcı gelip ikbâl açar/Bahtında, bakar ki, mutluluk dal dal açar/Gam çekme, der, üç vakte kadar koynunda/Ey yavru vatan, bütün çiçekler al al açar”

Bir Mevlevi Dervişi Arif Nihat...

Merhum Arif Nihat Asya, dindar bir insandı. Milliyetçi oluşu da onun bariz vasıflarından biriydi. Asya, arkadaşı Hakkı Mahmut Soykal vasıtasıyla mevlevî şeyhi Ahmet Remzi Akyürek'le tanışmıştır. Onun müridi olmuştur. Mevlevîlikte mühim noktalara gelmiştir. Hocasıyla olan manevî dostluğunu “Senden el aldığım gün sana vermişim izin /Hem müridi hem şeyhi olduk birbirimizin” dizeleriyle anlatmıştır. Mevlevîlikte önemli merhaleler kateden Asya, aradığı gerçek huzuru da bu dergâhta bulmuştur.

O, Mevlâna'ya yürekten bağlanmıştır. Mevlevî büyüklerini de saygı ve sevgiyle anmış, onlara şiirlerinde yer vermiştir. “Kubbe-i Hadra” adlı şiir kitabı onun Mevlevîliğini açıkça ortaya koyan, bu gelenekten gelen bir adlandırmadır. Onun şu dörtlüğü Mevlâna'ya duyduğu derin sevgiyi göstermektedir: “Mâlûmumuz olmayan murâdınca göğün/Sizlerle helâlleşmeye sıram geldiği gün/Ey sevgili dostlar, beni Mevlânâ'nın/Âriflere giydirdiği hil'atla gömün!”

Arif Nihat'ın Hz. Muhammed (sav) Sevgisi

Asya'nın Resul-i Ekrem Efendimize derin bir sevgisi ve muhabbeti vardı. O, peygamberimize yazılmış olan şiirlerin en uzunlarından biri olan 200 mısralık “Naat”ı kaleme almıştır. “Seccaden kumları” diye başlayan “Gelin ey Fâtihalar, Yâsinler!” dizesiyle biten bu muhteşem söz abidesi, bugüne kadar yazılmış naatlar içinde kendine has bir yer tutmaktadır. Bu şiir, söz incileriyle büyük bir özen ve dikkatle gergef misali nakış nakış işlenmiştir.

Naatlar genellikle kaside biçiminde yazılır. Fakat Arif Nihat Asya'nın naatı serbest tarzda (ölçüsüz) kaleme alınmıştır. Bu, aslında naat sahasında yepyeni bir denemedir, o bu denemede çok da başarılı olmuştur. Bu şiirde peygamberimize duyulan derin muhabbet, sevgi, hasret ve hayranlık vardır. Bu şiir dün olduğu gibi bugün de çok sevilerek okunmakta ve ezberlenmektedir. Bu özleyiş dolu şiirden bir bölümü dikkatlere sunmak istiyorum:

“Şimdi seni ananlar,/Anıyor ağlar gibi.../Ey yetimler yetimi,/Ey garipler garibi;/Düşkünlerin kadayıdın,/Yoksulların sahibi.../Nerde kaldın ey Resûl,/Nerde kaldın ey Nebi?... //Gel, ey Muhammed, bahardır.../Dudaklar ardında saklı/Âminlerimiz vardır.../Hacdân döner gibi gel; /Mi'râc'dan iner gibi gel; /Bekliyoruz yıllardır!”

Şair Arif Nihat'ın Resulullah Efendimize duyduğu derin sevgi ve iştihak sadece bu şiirden ibaret değildir. O, bunun gibi daha birçok şiirinde peygamberimize olan hayranlığını ve özleyiş duygularını defaatle dile getirmiştir. Tarih düşürme sahasında bir üstad sayılan Arif Nihat Asya, Peygamberimizin doğumuna da birçok kez tarih düşürmüştür. Buna da bir örnek verelim şimdi: “Beklerken ümîd, Tanrı'nın gözdesini./Bir sırrın, kimse açmamış, perdesini.../Vermekteymiş meğer ki 'Arş' Ebc'den/Dünyâya cihânın en büyük müjdesini// Bir mu'cize var, belki siler kuşkusunu:/Ey Asya, çağır şüphelerin yolcusunu/Anlat ki bu âlemde “Şeriat” bir ağaç.../ Saklar kökü, tarihlerin en kutlusunu (570)”

Türk şiirinin millî ve yerli gür seslerinin başında gelirdi Arif Nihat Asya... Biz onu daha çok “Bayrak Şairi” olarak tanıdık, bildik ve sevdik. O, memleketin değerleriyle değerlenen, milletimizin dertleriyle dertlenen mümtaz bir söz eriydi. Kim bilir şimdi çok uzaklarda yine Hakk'ı ve hakikati terennüm etmektedir. Allah rahmet eylesin. Ruhu şâd olsun

GƏZİRƏM

Səxavət İzzəti - ƏNDƏLİB

İllərdi ki bir itığın dalınca
Zəncir salıb yerə, göyə gəzirəm
Gecə gündüz qara üzlü taleyi
Qarqışlayıb söyə - söyə gəzirəm

Qaraçıla oca dağlar aşırım
Qurbətilə yad ellərdə yaşırım
Həsərtilə sözü - sözə quşuram
Ağı üstə deyə - deyə gəzirəm

Yol gedirəm ömrüm günüm uzununu
Geyinmişəm yollarımın tüzünü
Bu yollarda biri sevdanın ızını
Dəmir çariq geyə - geyə gəzirəm

Dərin dayaz dəre təpə gedirəm
Ələnsə qar oçsa şəpə gedirəm
Gül çiçəgi öpə - öpə gedirəm
Tikanlara dəyə - dəyə gəzirəm

Axşamını çüxü səhər onudub
Sevdiyni çox sevənlər onudub
Bəlkə məni o bəxtəvər onudub
Heç bilmirəm nədən niyə gəzirəm

Əndəlib yox yolda qalmış ərəbəm
Susuz çöldə bir yorulmuş ərəbm
Məndə belə dəvəsi ölmüş ərəbm
Öz başıma döyə - döyə gəzirəm

İKİ ŞİİR

Ecir DEMİRKIRAN

BUNCA YILDAN NE KALDI

Solar gönlümde yine baharda açan güller
Söndü gözümün feri, beyhude geçti yıllar.
Mazi olup gidiyor tutduğum ne varsa
Kurumuş yüreğime uzandığım umutlar.

Ne hayat kurtuluşum, ne ölüm sonum oldu
Bunca dert bunca çile beni ciğerdən vurdu
Neden geldim dünyaya, mademki sonu buysa
Mecnunlar göçüp gider, sevilen leyla yoksa.

Ah gönül ne ettim ben, sana böyle inandım
Hep yanlış kapılarda sevgi arayıp durdun
Usanmadın koştuktan, sonunda hüsrana vardı
Geri dönüp bakıver, bunca yıldan ne kaldı.

BİR YANIM CEHENNEM

Damlacıklar düşer zehir zemberek
Dokunsam ateşten acı döşerler
Bir yanım zemheri, buz gibi titrer
Bir yanım cehennem anımı bekler
Kim bilir kaderim hangi sehpa
Sicime oturmuş boynumu bekler...

Gurbet dedikleri anne özlemi
Çekenler ilikte hisseder onu
Ömrümün kaç günü yitik virane
Ağustos böceği misali kayıp
Karanlık geceye mahkûm hislerim
Bana kim verecek yok olan dünü...

Ağrıyan yanıma merhem sürülür
Faydasız doktordan beter ne varsa
Çelimsiz ömrümün gök gürültüsü
Bir ağıt yakıyor güya sevdiğim
Beyhude serzeniş ah u figanlar...

Kırık bir hikâye alıntı yıllar
Hiçbiri birine uymuyor oysa
Ne deli zamana çattı gidenler
Bir yanım cehennem, bir yanım cennet
Birinde şerbetim birinde ser var...

YANGIN

İbrahim BAZ

Hasretinden ey canan sinemde ateş yanar
Aya aydınlık veren sanki bir güneş yanar

Yok, artık tahammülüm gurbette garipliğe
Gece gündüz durmayan gözümdeki yaş yanar

Gözlerime ak düştü beklemekten yolunu
Hilal gibi eğilen iki keman kaş yanar

Asılı durmaktadır kirpiğimde hayalin
Gaflet ile uyusam sensiz gelen düş yanar

Sen gönlümde açan gül sen lalesin sen sümbül
Öyle sardın ki beni sensiz kalan döş yanar

Ey benim mihr u mâhım hem sultanım hem şâhım
Güzelliğin önünde eğilmeyen baş yanar

Fecri'ye merhamet et gül yüzünü bir göster
Senin bahar gözünü özlemeyen kış yanar

EMMİ

Ali Kemal MUTLU

Bir ayazda niyet edip köyünden
Çıhıp geldin şəher seni yer emmi!
Buralarda cin-göz yetişmiş insan
Senin için neler neler der emmi!

Köyde hayat zordur emme sıcaqtır
Bahçan sana tarlan sana ocaktır
Bilirem ki odunun da kaçaktır
Hayat beleş köyde hep derler emmi!

Sen şəheri böyütmüşsen gözündə
Cızgı cızgı umut olmuş yüzündə
Deyisen ki geleceğim yazın da
Nettin emmi sen burayı İrem mi?

Az da benden bahsedeyim dinle sen
Heva duman, insan yaman anla sen
Eş olursun burada hayvanla sen
İt uyusun ben buradan ürem mi?

Kimse bilmez sinemdeki yarayı
Ganar durur bene ahıl ver emmi!
Boynun büküp beni şifeye goyma
Gurban olam kanser miyim verem mi?

Sıra sıra sögütleri budadım
Bir yar sevdim ömrüm ona adadım
Çektin gettin zalım sene ne dedim,
Al galbimi sök yerinden verem mi?

Emmi beyle ölüm sanki sevdalar
Her şey başka bunnar hanki sevdalar?
Mesellerde galdı eski sevdalar
Hele de bah Mecnun muyum, Kerem mi?

Sen dertlisen, ben dertliyem sırlaştım
Köy bereket şəherde gısırlaştım
Dertlerimiz ortah imiş birleşti
Burda beyle hayat aha gör emmi!

YUNUS ƏMRƏ

Kənan AYDINOĞLU

Dastanlar bu torpağa düzüləndə bildim ki
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.
Göz yaşına çevrilib süzüləndə bildim ki
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

“Subhənallah” deyincə nurlu gözləri dolan
Ruminin məclisində yenə ilk bahar olan
Dərin bir fəlsəfənin qaranlığına dalan
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

Hər misrası gövhərdən, torpaqdan daha dolğun
Yanaqları lələdən, incidən daha solğun
Türkün övladı yenə baxanda oğrun-oğrun
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

İllərin arxasında candakı ruhu gördüm
“Qurani-Kərim”də mən Adəmlə Nuhu gördüm
Harayı ərşə çatan fəğanla ahu gördüm
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

Əhmədin məktubları sızıldadı tar kimi
Bağlandı Haqq dininə Haqqı sevən yar kimi
Allahı sevən qəlbə ələndi bir qar kimi
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

Dağılanda gözümdən həsrət, ayrılıq, kədər
Sevdim Anam torpağı axan göz yaşı qədər
Bir elə, bir obaya yayılsın bu xoş xəbər
Dünyanın gözəl şeri Yunus Əmrədən gəlib.

İZ Mİ VAR

Mehmet BAŞ

Geceye kaygı düştü acep yâddan söz mü var
Bizi bizde kaybeden bir nazar bir göz mü var
Rüzgâr acı esiyor gecenin kuytusunda
Nevbahar'ın içinde saklanan bir güz mü var.

Sözlerimin darası dudağımda kan olur
Bir avuç toprak ile savrulan bir can olur
Gecenin tam kalbinde gül açan bir tan olur
Bilmiyorum cihanda bilinmedik giz mi var.

Her sofraya diz çöküp lokma sayılmaz imiş
Aşk sarhoşu olanlar hemen ayılmaz imiş
Bir kere esrik olan sonra bayılmaz imiş
Doksan dokuzdan gayrı geride bir yüz mü var.

Ben yanarım ateşte çöller yanar güneşte
Ruhumsa gölgesiyle bir anlamsız güreşte
Üşüşmüş akbabalar dünya denen üleşte
Külümnden arta kalan tutuşmuş bir köz mü var.

Bülbüllerin şu derdi gülleri soldururken
Gariplerin gönlünü gam ile doldururken
Yardan gelen kün emri olmazı oldururken
Peşine düşüp gitsek görünürde iz mi var.

AKIL KAYMASI

Ahmet DOĞRU

Ulu yol erisin kervan çağına
Bir merhaban olur yola düşene
Sesini çeviren geceye söyle
Dolasın imbatı saçın teline.

Akıl kıyıları çevrili mesken
Ne çağrılısın türkü ne çağrılısın gün
Unutulan dünya gölgesinde güz
Düşlere uzasın gece hayalin.

Yaprak eskileri dağlar içinde
Söğütler altında yıkanır zaman
Bulanık bir dere kanın şarkısı
Gözün çeperini tutar heyelan.

Sağlam zeminlerde kayıp felsefe
Evlerde taçlanır ölümsü korku
İnsansın duygunu örselemek zor
Sema gölgelesin baktığın ufku.

Çek çıkar şehirden ayaklarını
Miadı dolmadan düşününü tüket
Uykuyu gözünün sahiline çek
Say akıl kayması hayra alamet.

İKİ ŞİİR

Emrullah BEDİR

ÖZLÜYORUM

Aklıma geldikçe o güzel yüzün
Hasretin yükünden eziliyorum
Gönlümü sarıyor acı bir hüzün
Seni özledikçe üzülyorum

Çöllerde su gibi yandım aşkına
Sel oldu gözyaşım döndüm şaşkına
Hiçbir şey mutluluk vermiyor bana
Seni bekledikçe üzülyorum

Derdinle tükendim ben direm direm
Nerdesin, nasılsın ahh bilebilsem
Gözüm açık gider görmeden ölsem
Seni düşündükçe üzülyorum

BENİM SUÇUM GÜNAHIM NE

Kurşun gibi her bir sözün
İnsafa gel gülsün yüzün
Kör olduysa aşka gözün
Benim suçum günahım ne?

Ben güneşi söndürmedim
Yazı kışa döndürmedim
Seni bir gün kandırmadım
Benim suçum günahım ne?

Sana gönül vermedim mi
Yoluna gül sermedim mi
Kalbin var da görmedim mi
Benim suçum günahım ne?

Sen sevmeyi bilmiyorsan
Aşktan mutlu olmuyorsan
Hayattan zevk almıyorsan
Benim suçum günahım ne?

OXŞA MƏNİ

Rahilə DÖVRAN

Dərdə, sərə boyanmışam
Kül olmuşam, lap yanmışam
Boynu bükük dayanmışam
Dön gəl, özün oxşa məni.

Dünya sərxoş, dünya yatıb
Dərd yükünü mənə çatıb
Doğmalar da məni atıb
Dön gəl, özün oxşa məni.

Zindan kimi, zülmət otaq
Buz kimidir sənsiz yataq
Dön, fələyə meydan açaq
Dön gəl, özün oxşa məni.

Gör haradan əsir yellər
Xəndan olub qızıl güllər
İnlər "Yanıq Sazda" tellər
Dön gəl, özün oxşa məni.

Olammazsan bunca zalım
Düşün, sənsiz necə qalım
Dön yanıma, qadan alım
Dön gəl, özün oxşa məni.

Dövrən tutsun gül əlindən
Keçək həsrət, qəm selindən
Seçilməyə "bəy- gəlindən"
Dön gəl, özün oxşa məni...

VATAN SAGOLSUN

Erol KOCA

Derdimiz vatandır, gaile vatan
Uğrunda ölürsek vatan sağ olsun.
Toprak yurt olduysa dökülen kandan
Gider de dönmezsek vatan sağ olsun.

Sırası mı evlat ayal demenin
Nişanesi budur vatan sevmenin
Postal ayağında parka kefenin
Vurulur düşersək vatan sağ olsun.

Yürü dense koşar adım gideriz
Al bayrağı candan fazla severiz
Doğmamış olsa da körpe bebemiz
Bir kere görmezsek vatan sağ olsun.

Kin kusarsa namlusundan soysuzlar
Yaram değil inan ciğerim sızlar
Her gün boş laf geveleyen ağızlar
Eğer susturmazsak vatan sağ olsun.

İmanımı yaşamamın şartı bu
İmanımın yaşamanın şartı bu
Ebed müddet yaşamamın şartı bu
Eğer yaşamazsak vatan sağ olsun.

DOKUNAN ŞİİRLER-1-

Tayyib ATMACA

Elinize aldığımız bir şiir kitabının ya da bir dergi sayfalarına göz ucuyla bakıp gönlünüze dokunan bir şiir ya da dizeler ararsınız. Aradığınızı bulduğunuzda ise okuma ve şiirin içine girme iştiyakınız kabarıp. Yıllardan beri böyle yaparım. Yaptığım doğru mu yanlış mı orasını bilmiyorum ama bu benim doğrum derim ve gönül penceresinin kanadını açıp şiiri yüreğime buyur ederim.

Bu buyuru bazen tanıdığım bir şair olur, bazen de hiç tanımadığım bir şair. Eğer tanıdığım şair ise, bende telefon numarası varsa arar, eposta adresi varsa yazarak tebrik ederek marifetine iltifat gösteririm. Eğer her ikisi de yoksa gönlümde ağırladığım o şiir bir dergide yayınlanmışsa dergi editörünü arayıp tebriklerimi ulaştırmak üzere ona havale ederim. Yıllardır sürdürmeye çalıştığım bu düşüncelerimi zamanın tanığı olan bir şair/yayıncı olarak yazıya geçmenin önemli olduğunu düşünerek bundan sonra okuduğum güzel şiirleri D/okunan Şiirler başlığı altında mümkün olduğunda her sayı değilse ara sıra dergimizde paylaşarak bu alanda bir boşluğu doldurma gayreti içinde olacağım.

Eleştirinin sınanmamış ustura üzerinde yürümek olduğunu biliyorum. Bu sayfamızda şiirlerine atıfta bulunacağım hiçbir şairin; bunun bir “vefa” borcu olarak algılanmamasını özellikle istirham ediyorum. Gayemiz ne kimseyi gereğinden fazla överek ne de yererek alçaltmak değildir. Bizim değerlendirmemiz tamamen şiirin bizde olan karşılığı, bize dokunurluğundan ibarettir. Kimsenin “burnundan kıl aldırma”dığı, kimsenin kimseye “Mümin birbirini yıkayan iki el gibidir” ilkesinden hareket etmediği ilkesinden hareketle biz suya ve sabuna dokunarak birbirimize daha temiz görünmemizi önceleyeceğiz.

Her ne kadar da dergi olarak geleneksel şiirden yana ilkeli bir duruş sergilesek de günümüzde adına “modern şiir” denilen tarzda yazılan şiirlerde de bize dokunan şiirler hakkında da düşüncelerimizi paylaşacağız.

Dergimizin gerek yol hazırlığında, gerekse yola çıktıktan sonra sayfalarımızda bu tür değiniler yapabilecek arkadaşlara ısrarla teklif götürmemize rağmen maalesef bu güne kadar bu sınanmamış ustura üzerinde yürümeyi kabul eden bir arkadaşımız çıkmadı. Göbeğimin gömüldüğü bu topraklarda mı yoksa başka topraklarda da mı “evde kalan kızın kaygısı emmisi oğluna düşer” darbu meselinden yola çıkarak bu tehlikeli yürüyüşe âcizane talip olmak zorunda kaldım.

Yazıyı sağa sola sündürerek çoğaltmak istemiyorum. İnşallah bize dokunan şiir kitapları ve şiirler olur da ben de gönül rahatlığı ile o şiirleri sizlerle paylaşırım.

Sözü söyleyince, size kısaca Süleyman Aydemir’den bahsetmek istiyorum. Aydemir Kahramanmaraş’ta edebiyat öğretmenliği yapan genç bir kardeşimiz. “Beyaz Kartal” Bahaettin Karakoç ile ilgili bir doktora çalışması olduğunu ve şiirle de ilgilendiğini biliyorum. Aşağıdaki bahse konu şiirini okuduğumda isim tanıdık geldi ama birden çıkaramadım. Başka yerlerde şiirleri yayınlanıyor mu, kimmiş bu şair diye araştırma içine girdim. *Yoldaki Kalemler*’den de şiirlerine rastlayınca muhtemelen bu şair Süleyman Aydemir’dir dedim ama yine de emin değildim. Fesbook hesabımdaki arkadaşlarım arasında olup olmadığına baktım, arkadaşlarımdandı. Mesaj yazıp bu şiirin ve *Yoldaki Kalemler*’de yayınlanan şiirlerin kendisinin olup olmadığını sordum. Cevabi yazısında tahminim doğrulanmış oldu da bu yüzden sevgili ağabeyim Ali Haydar Haksal’ı arayıp ‘bu güzel şiirin şairine tebriklerimi iletir misin?’ demedim. Ama bu yazı vesilesi ile de tebrik ve teşekkürlerimi iletirim de gönülden gönüle selamlaşmış olalım.

Şiir şairin neresinden çıkarsa okuyanın da orasına hitap eder. Yani bir derdiniz varsa ya da bu dert ile dertlenen dostlarınızın olacağını biliyorsanız şiiriniz zamanın bir kavşağında mutlaka muhatabını bulur. Süleyman Aydemir “artist” aday değil, şiirin içine ne idiği belirsiz imgeleri doldurup ta “manasına karnımda sağladığım şiirime buyurun lütfen” demiyor.

Ne görüyor, ne hissediyor ve okuru nerelere götürmek istediğini iyi biliyor. Aydemir şiir âleminde yeni bir kalem yeni olduğu kadar da edebî erkânın geleneğini izini sürmeye aday bir şair.

Buyurun şiirinden bir kesit.

*Kanadı kırık bir kuşun intiharını gördüm
Son arzusu uçmak ve ölmek olan
Çiçeklere gömüldü bakışları
Oysa siz bunu çılğınlık saydınız
Çırpınmadınız ölümünden tad almak için
Kuşun yerinde siz olsaydınız.*

*Yoğurt kabına sığmayan çiçekler gördüm
Mayalanmış bir ömrün mahzeninden uzak
Rüzgârı ve yağmuru biliyorlardı
Islanmamış saçları vardı
Balkona çıkmayı saadet sayan
Oysa siz onları güzel süsten saydınız
-Ki güzel kalmak için değildi hayat-
Sonsuz tomurcuklarınız vardı açmaya hazır
Bir çiçeğin yerinde siz olsaydınız. (Yediiklim 332, s.74, Ocak 2017)*

Hani İbrahim Hakkı Hazretlerinin söylemiş olduğu “Harabat ehlini hor görme zakir, defineye malik viraneler var.” İbreti âlemlik sözü var ya; bazen adından, şiirinden haberdar olmadığımız bir şairle zamanın bir kavşağında karşılaşırız. Hatay’da bir şiir etkinliğinde Şair Ali Parlak’ın açış konuşmasında okuduğu bir şiir dikkatimi çekti. Şiiri bir kitaptan okuyordu. Program sonunda kitabı bana vermesini istedim.

Kitabın arka kapağında elinde bir sazla poz vermiş resmi bulunduğu göre, kitabın yazarı Bekir Cila’nın aynı zamanda âşıklık damarı da var. Duyun Beni Dağlar* isimli şiir kitabı, Yayladağ Kaymakamı, Belediye Başkanı ve bazı dostlarının yardımlarıyla basılmış. İyi ki böyle bir âşik/şairin bu vesile ile şiirlerinin gün yüzüne çıkmasına vesile olmuşlar.

Hani elinize bir şiir kitabı alırsınız, sayfaları rastgele göz ucuyla okuduktan sonra sizi içine çeken bir şiirden bir dize dahi olsan o şiire tekrar yönelirsiniz. Sayfaların arasında gezinirken bu vesile ile kitabın okunmaya değer olup olmadığı hakkında da fikir sahibi olursunuz. İşte Bekir Cila’nın kitabına böyle yaklaşip hoşuma giden şiirlerin kenarlarına işaret koymaya başladım. Kitabın genel bütünlüğü içerisinde baktığımızda kitaba girmemesi gereken şiir sayısı oldukça fazla, zaten o fazlalıkları da göz ucuyla okuyup geçtim. Ama öyle şiirler oldu ki tekrar tekrar okumak zorunda hissettim kendimi. Bekir Cila gönül bahçesinin meyvelerini seçerek söz pazarına çıkarsaydı daha iyi olurdu ama taşlara ancak bu kadar oluyordur belki de. Biz “güzel bakan güzel görür” ilkesinden hareket edelim o zaman.

Kim demiş hece şiiri öldü diye. Buyurun bakalım hece bir çağlayanından akan su gibi nasıl gürül gürül akıyor.

*Bir saçı leylaya meftun olalı
Açılmış gülleri köz görüyorum
Bin kere ağladım güldüm güleli
Yazı-kış baharı güz görüyorum.
Ne dokuzda gönlüm ne de ondadır
Lokmandan derman yok çare ondadır.*

*Ey ahali sorun hele her yerde
Benim gib düşen olmuş mu derde
Gözyaşımı göze eyledi perde
Ufukta bulutu toz görüyorum
Yirminin toplamı iki ondadır
Onlar neme lazım aklım ondadır. (s.18)*

Hece şiirinin bir başka çağlayanında şiir akmaya devam ediyor:

*Bir ay doğar yüce dağın ardından
Bir görünür bir dumana gizlenir
Görenleri hep ayırır yurdundan
Çiyli çiyli çim çimene gizlenir
Bir ay doğar yüce dağın ardından
Koşsam bile yetişemem ardından*

*O uykuya yatar açılır çarşı
Senden kaçar sonra seyrederek arşı
Tez dolanır hemen sabaha karşı
Yakamozla bir ummana gizlenir
Bir aya gözlerim bakmaz olaydı
Nuruyla özümü yakmaz olaydı (s.37)*

Bekir Cila, yeni yetme bir delikanlının artık evlensek hale bürünmesini ise “Tor gencin anasına hitabı” şeklinde şöyle şiirleştiriyor.

*Ana böğün bit top çiçek topladım
Onnar da ne güzel kokuyo yohoo
Aynı benim topladığım çiçekten
Gızlar da başına sokuyo yahoo (s.96)
Cila, Bekir, Duyun Beni Dağlar, Kültür Ofset, Antakya 2011.

İyi şair olmanın yolu öncelikle iyi bir okurluktan geçer. Size biraz Yasin Usta’dan bahsedeceğim. Yasin Usta, muhtemelen üniversiteyi yeni bitiren, bir gurup arkadaşıyla milliyetçi muhafazakâr çizgide Kısık Sesler Mecmuâ’sının yayın yönetmeni. Dergi idealleri olan bu savundukları düşüncelerini sloganlaştırmadan sanatın, edebiyatın incelikleriyle donanarak yolculuklarını sürdürüyorlar. Derginin 7. Sayısında, derginin arka kapağında merhum Osman Yüksel Serdengeçti’nin: “*Biz temiz niyetli, vatan duygulu, memleket düşünceli Türk gençleri, bu türlü milliyetçilikten nefret ediyoruz! Bizim milliyetçiliğimiz hususî vagon, bol harcırah, yüksek makam milliyetçiliği değildir. Hakk’a tapan, halkı tutan yalnkılıç bir milliyetçiliktir.*” İlkesiyle yolda olan genç kalemler. Yasin Usta’nın kendisini okutturan şiiri:

*Yârdan yana dilime kördüğümmler atılır
Karganın güldüğüne bülbüller de katılır
Bu tutulmuş dilime ilaç varsa sendedir
Beni kral eyleyen bir taç varsa sendedir
Ne âşıkla maşukun ne aşkın sığılıdır
Bu yalnızca bir garip aşığın çığlıdır (Kısık Sesler, Sayı 7, s.33).*

Hasan Konç, 1975 doğumlu genç denilmeyecek bir yaşta. 2007 yılında Yürek Yangınları isimli şiir kitabı yayınlanmış. İkinci kitabı *Aşka Kefen Biçilmez** isimli şiir kitabı ise 2016 yılında. Kitabın genelinde hece şiirinin kurallarını ihlal etmemiş ama şiirlerinde klasik hece şiirinde ses getirecek şiirleri yakalayamamış.

Kitapta bize dokunan üç beş şiirinden bazı kıtalar olmuş sadece. Biz de bir şiirinden bir dörtlük olarak vaktinizi selamlıyoruz.

*Öteyi kuşatsın tutkun dileğin
Zulüm karşısında kalksın bileğin
Namert kadar yoksa şayet yüreğin
Düştüğün ahvale yakınmak olmaz. (s.42)*

*Konç, Hasan, *Aşka Kefen Biçilmez*, Gökekin Yayınları, Antakya 2016.

MARAŞ RUBAİLERİ-1-

Tacettin ŞİMŞEK

Maraş'tan başlamak

Bir şarkıya gizliden
yavaştan başla
Bittiyse eğer
bir daha baştan başla
Seyyah gibisin sen yüreğim
Türkiye'yi
Keşfetmeye geldinse
Maraş'tan başla

nöbet

Sevdamızı her gün
kılıp ezber gittik
On beş yiğidin önünde rehber
gittik
Üç beş nöbetinde
biz nöbet yerlerine
Şeyhoğlu Satılmış'la
beraber gittik

hatırlama zamanı

Güz müydü
bahar mı
bir garip mevsimdi
Ben kimdim
o ruhumdaki asker kimdi
Vaktiyle çıkıp bölükle
dağ başlarına
Marş söylediğim günleri andım şimdi

Seferberlik'te yazıcı

Bin hatıra var
bir dönem askerlikten
Dağlarda
bulutlarla beraberlikten
Dört ayda çıkarmıştı
acar bir yazıcı
Beş bin yedi yüz posta
Seferberlik'ten

parola ve işaret

Asker baba
bir gün donanıp düştü yola
Farz et ki Maraş'ta
altı ay verdi mola
Özlem yükü Ahsen'di
işaret Vildan
Düş kurduğu her sahnede
Muhsin parola

nöbet değişimi

Gül yaprağı döktüm
anı defterlerine
Rastlar mı gönül sivilde
benzerlerine
Ben bir çavuşum
olur mu
askerlerimi
Mehterle götürmesem nöbet yerlerine